

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: X.
nar. X.
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2021, č. j. MV-90615-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2021, č. j. MV-90615-4/SO-2021, kterým žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 4. 2021, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

OAM-27643-23/ZM-2020, kterým byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce v žádosti o její udělení uvedl nepravdivé údaje.

II. Rozhodnutí napadené žalobou

2. Žalovaný se ve svém rozhodnutí jako odvolací správní orgán ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí, pouze formulačně změnil výrok rozhodnutí a žalobcovo odvolání zamítl.
3. Správní orgán I. stupně rozhodoval o žalobcově žádosti ze dne 26. 5. 2020 o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
4. Žalobce ve své žádosti uvedl jako adresu místa svého pobytu bytovou jednotku v ulici X, k žádosti přiložil rovněž potvrzení o zajištění ubytování na stejné adrese v období od 22. 5. 2020 do 21. 5. 2021. Toto potvrzení vystavila žalobcova zmocněnkyně ve správním řízení paní Věra Ernestová, která je zároveň vlastnící této bytové jednotky.
5. Správní orgán I. stupně z informačního cizineckého systému zjistil, že v této bytové jednotce bylo ke dni 25. 8. 2020 ubytováno celkem 17 cizinců. Proto provedla Policie ČR v tomto místě pobytovou kontrolu, při níž během rozhovoru se zmocněnkyní zjistila, že bytovou jednotku neobývá nikdo ze 17 evidovaných cizinců, ale pouze sama zmocněnkyně.
6. Správní orgán I. stupně proto předvolal zmocněnkyni k výslechu, z něhož vyplynulo, že zmocněnkyně poskytuje cizincům pouze potvrzení o zajištění ubytování ve svém bytě, ale skutečné ubytování v něm neposkytuje, a to ani žalobci.
7. Proto správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce ve své žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty uvedl vědomě nepravdivý údaj ohledně místa svého pobytu a přiložil k žádosti doklad, v němž údaj podstatný pro posouzení žádosti neodpovídá skutečnosti, čímž byl naplněn důvod pro neprodloužení zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
8. Správní orgán I. stupně se nespokojil ani s písemně podanou námitkou zmocněnkyně, že informace o žalobcově ubytování v jejím bytě byly uvedeny do potvrzení o zajištění ubytování omylem a celá situace je jen nedorozumění (zároveň k tomu zmocněnkyně doložila nový doklad o potvrzení ubytování žalobce na jiné adrese s platností od 1. 11. 2020 do 1. 11. 2022). Podle správního orgánu I. stupně takovou vadu žádosti nelze dodatečně zhojit a žalobce se zmocněnkyní se pouze snaží obejít zákon.
9. V odvolacím řízení se žalovaný ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí a žalobcovo odvolání zamítl. Ve svém rozhodnutí zdůraznil, že zmocněnkyně doložila údajné správné potvrzení o ubytování žalobce až několik měsíců po podání původní žádosti, k níž bylo připojeno potvrzení o ubytování žalobce v bytě zmocněnkyně. Nemohlo se jednat o omyl, protože zmocněnkyně i žalobce museli vědět, že žalobce v bytě ve skutečnosti nebydlí.
10. Žalovaný svým rozhodnutím pouze formulačně upravil výrok rozhodnutí, aby více odpovídal skutkovým okolnostem případu, ale věcně se na zamítnutí žalobcovy žádosti nic nezměnilo.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

11. Žalobcova argumentace proti napadeným rozhodnutím se soustředí do dvou žalobních bodů.
12. Prvním je, že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a zároveň nezjistily stav věci v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu. Tím správní orgány porušily § 3 správního řádu.
13. Druhým je, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí podle § 50 odst. 4 správního řádu.
14. Podle žalobce nebylo ubytování v bytě zmocněnkyně fiktivní a zároveň se ve správním řízení podařilo zmocněnkyni vysvětlit, jak došlo k jejímu omylu. Poté zmocněnkyně doložila správné potvrzení o ubytování, díky kterému měly správní orgány žádosti vyhovět.
15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukazuje na rozpornost žaloby. Podle žalovaného nemůže žalobce na jednu stranu tvrdit, že původní potvrzení o ubytování bylo pravé a žalobce mohl v bytě bydlet, ale na druhou stranu tvrdit, že k doložení tohoto potvrzení došlo omylem a správné je až následně dodané potvrzení o ubytování na jiné adrese. Žalobce i jeho zmocněnkyně si museli být v době podání žádosti a vystavení potvrzení o ubytování vědomi, že žalobce v bytě zmocněnkyně nebydlí, a že tedy do žádosti a potvrzení o ubytování uvádějí nepravdivé údaje. V podrobnostech dále žalovaný odkázal na své rozhodnutí.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Žaloba není důvodná.
18. Soud se plně ztotožňuje se závěry správních orgánů a ani neshledává v jejich rozhodnutích vady, ke kterým by měl přihlížet z úřední povinnosti.
19. Jestliže žadatel uvede v žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty nepravdivé údaje, nelze jeho žádosti vyhovět. Tento závěr vyplývá ze zákona o pobytu cizinců: podle § 44a odst. 11 ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e. Toto ustanovení určuje, že ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37, podle jehož odst. 1 písm. d) ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
20. V nyní projednávané věci se nepravdivé údaje v žádosti a v dokladech k ní přiložených týkají žalobcova ubytování, kterým se podle § 99 odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

21. Podle Nejvyššího správního soudu se v této úpravě odráží zájem státu na tom, aby cizinec, kterému je udělen daný pobytový status, měl na území ČR zajištěno ubytování v odpovídající kvalitě (rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 298/2019–17). Nelze přijmout výklad zákona, podle kterého je zajištění ubytování pouze formálním úkonem spočívajícím v uzavření příslušné smlouvy a vydání potvrzení o zajištění ubytování, aniž by byla zohledněna faktická možnost cizince uspokojovat skrze něj své ubytovací potřeby. Takovýto výklad by byl v rozporu se smyslem a účelem zákona (rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Azs 143/2015–23).
22. V nyní projednávaném případě nejsou důvodné pochybnosti o tom, že žalobce ve skutečnosti nebydlí v bytě své zmocněnkyně, ačkoliv to tvrdil ve své žádosti i v potvrzení o zajištění ubytování. Sama zmocněnkyně při pobytové kontrole sdělila Policii ČR, že v době kontroly nikdo z cizinců (včetně žalobce) v jejím bytě nebydlí a že zmocněnkyně obecně připravuje pro cizince žádosti k zaměstnaneckým kartám, do kterých jako místo pobytu uvádí svoji adresu, ale toto místo pobytu si údajně cizinci po svém příjezdu mění. Navzdory tomu je uvedeno v žalobcově potvrzení o zajištění ubytování (vystaveném zmocněnkyní), že zmocněnkyně poskytuje žalobci ubytování v období od 22. 5. 2020 do 21. 5. 2021, tedy na celý rok. Při výslechu dne 24. 11. 2020 zmocněnkyně dále uvedla, že cizincům ubytování neposkytuje, ale poskytuje jim pouze doklady o ubytování. Z obou tvrzení samotné zmocněnkyně vyplývá, že v jejím bytě nebyl žalobce ubytován, ač to uváděla jeho žádost i potvrzení o zajištění ubytování k ní přiložené.
23. Již na tomto místě lze označit za lichou žalobcovu námitku, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a neopatřily si dostatek podkladů pro rozhodnutí. Je tomu přesně naopak. Správní orgány právě díky svědomité práci při zjišťování skutečného místa pobytu žalobce zjistily, že žalobce ve skutečnosti nebydlí na adrese uvedené v žádosti a v potvrzení o zajištění ubytování. Kdyby se správní orgány spokojily pouze s formální pravdou v řízení a vycházely z podkladů poskytnutých žalobcem, nedostal by se žalobce do svízelné situace v podobě odhalení nepravdivých údajů v žádosti, což vedlo k neprodloužení jeho zaměstnanecké karty.
24. Na tomto závěru nic nemění ani to, že by podle žalobce měly správní orgány uznat jako místo žalobcova pobytu adresu uvedenou v dodatečně dodaném potvrzení o zajištění ubytování z 29. 10. 2020. Stejně jako správní orgány neuvěřil ani soud žalobcově tvrzení, že původní potvrzení o zajištění ubytování v bytě vystavila zmocněnkyně omylem. Předně není úplně jasné, jak by k takovému omylu mohlo dojít, když sama zmocněnkyně tvrdí, že v bytě bydlí sama – proč by tedy do potvrzení o zajištění ubytování jakéhokoliv ze 17 cizinců (včetně žalobce) uváděla adresu svého bytu. Kromě toho potvrzení o zajištění ubytování je opatřeno úředně ověřeným podpisem zmocněnkyně a adresa jejího bytu je uvedena i na samotné žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty.
25. Navíc, jak správně poukazuje žalovaný, žaloba je v tomto bodě vnitřně rozporná. Žalobce tvrdí, že původně tvrzené žalobcovo ubytování v bytě zmocněnkyně není fiktivní a žalobce tam mohl bydlet, ale zároveň tvrdí, že k vystavení potvrzení o ubytování v tomto bytě došlo omylem a správní orgány mají přijmout dodatečně vystavené potvrzení o zajištění ubytování na jiné adrese z října 2020, kde má žalobce skutečně bydlet. Obě tyto varianty vedle sebe nemohou obstát, protože se navzájem vyvrací.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

26. I kdyby se však ukázalo jako pravdivé tvrzení o mylně vystaveném potvrzení o ubytování, žalobce stejně uvedl nepravdivý údaj o ubytování již ve své žádosti. Tento nepravdivý údaj by sám o sobě vedl k nevyhovění žádosti [§ 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců].
27. Dále nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že dodání nového potvrzení o zajištění ubytování mělo vést k vyhovění žádosti. Soud se ztotožňuje se závěry v obdobné věci, kterou se zabýval Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích – v rozsudku ze dne 27. 2. 2018, č. j. 52 A 93/2017–52. V této věci krajský soud uvedl, že z právní úpravy nevyplývá, že by bylo možné zhojit vadu nepravdivých údajů v žádosti a dalších podkladech dodáním *ex post* dalších dokladů o zajištění ubytování. Takové jednání lze hodnotit jako pokus o obcházení zákona. Dále krajský soud uvedl, že není přijatelné, aby „bylo umožněno žadateli podat takovou v nadsázce řečeno, „průzkumnou žádost“, ve které by uvedl nepravdivé údaje o zajištění pobytu a když by správní orgán tuto nepravdivost „odhalil“, tak by jednoduše účelově předložil další doklad o zajištění ubytování.“
28. Zákon výslovně akcentuje, že žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty nelze vyhovět, pokud žadatel uvede nepravdivé údaje. Nevadilo by, pokud by žalobce nejprve bydlel na jedné adrese a následně se přestěhoval na jinou. V tomto případě je však prokázáno, že žalobce již v době podání žádosti v květnu 2020 nebydlel na tvrzené adrese, uvedl tedy nepravdivé údaje. Již tímto jednáním naplnil podmínku pro nevyhovění žádosti, následné dodání nových podkladů tuto vadu zhojit nemůže.
29. Obecně vznesenou žalobní námitku, uplatněnou v rámci návrhu na přiznání odkladného účinku, o možném nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života, žalobce nijak v návrhu nespecifikoval a samotné žalobě se o zásahu nezmiňuje vůbec. Proto soud k takto obecně formulované námitce pouze uvádí, že žalovaný se s možným zásahem do soukromého a rodinného života zabýval na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí, když uvedl, že tyto vazby žalobce ani v průběhu správního řízení žalobce nijak nespecifikoval, což soud považuje vzhledem k absenci tvrzení žalobce za odůvodnění dostatečné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobce ve své žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty a v potvrzení o zajištění ubytování ohledně místa svého pobytu, uvedl nepravdivé údaje, a proto nebylo možno jeho žádosti vyhovět. Správní orgány se dostatečně zabývaly zjištěním skutkového stavu a rovněž správně došly k závěru, že žalobcovo tvrzení nepravdivých údajů v žádosti a v potvrzení o zajištění ubytování nelze dodatečně zhojit dodáním nového potvrzení o zajištění ubytování, protože již při podání původní žádosti žalobce naplnil podmínky pro nevyhovění žádosti.
31. Soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s., jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný a soud ani neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo potřeba napadené rozhodnutí zrušit.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. února 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.